

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **SOLAR HSO s.r.o.**, se sídlem Krátká 2863/2, Šumperk, zastoupeného JUDr. Jiřím Žákem, advokátem se sídlem v Šumperku, Masarykovo nám. 11, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 25.1.2012 č.j. 6291/11-1500-801323, ve věci přeplatku na dani,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Šumperku ze dne 12.7.2011 č.j. 112160/11/398912800377, jímž nebylo vyhověno žalobcově žádosti o vrácení přeplatku na dani v podobě odvodu z elektřiny ze slunečního záření.

Žalobce namítl, že institut odvodu za elektřinu ze slunečního záření odporuje principu rovnosti, zakotvenému v čl. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť povinnost odvodu se vztahuje pouze k elektřině vyrobené ze slunečního záření v zařízeních uvedených do provozu v období od 1.1.2009 do 31.12.2010. Dále podle žalobce tento institut odporuje zákazu retroaktivity a principu ochrany legitimního očekávání, když v době, kdy byly stavěny výrobní, nebylo o takovém odvodu nic známo.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že správní orgány postupovaly podle platné právní úpravy a neměly ve věci prostor pro diskreční uvážení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce je výrobcem elektřiny ze slunečního záření, tuto vyrobil v období ledna až března 2011, byl mu sražen odvod za tuto výrobu, žalobce s tím nesouhlasil a podal žádost o vrácení přeplatku na dani. Finanční úřad v Šumperku žádosti nevyhověl rozhodnutím ze dne 12.7.2011, odvolání žalobce bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím ze dne 25.1.2012. Žalobce v žádosti i v odvolání argumentoval shodně jako v žalobě.

Problematikou odvodů za elektřinu ze slunečního záření – v souvislosti s § 7 a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění účinném od 1.1.2011 – se podrobně zabýval Ústavní soud v nález ze dne 15.5.2012 sp.zn. Pl.ÚS 17/11. V otázce retroaktivity dospěl k závěru o

nepravé retroaktivitě příslušných ustanovení § 7a až § 7i výše citovaného zákona, a tudíž se musel vypořádat s otázkou její přípustnosti. Ústavní soud tedy posuzoval, zda na straně dotčených provozovatelů fotovoltaických elektráren není dán takový ústavně relevantní zájem na zachování dosavadní zákonem stanovené ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů a zelených bonusů bez jejího dalšího krácení odvodem, jenž by při vzájemném poměřování převážil nad veřejným zájmem na jejím snížení. Takovýto zájem provozovatelů v dané věci Ústavní soud neshledal. Ústavní soud po mezinárodním srovnání judikatorních závěrů uzavřel, že *na danou právní problematiku nelze nahlížet bez přihlédnutí ke konkrétní hospodářské situaci státu, za které zákonodárce přistoupil k navrhovateli napadeným restriktivním opatřením. Zdůraznil, že ekonomická situace státu, respektive důvody, které zcela nepopíratelně spočívají ve snaze státu odvrátit nepříznivé ekonomické důsledky rozhodnutí, které zákonodárce učinil za předpokladu, který již neodpovídá ekonomické realitě, nemohou samy o sobě z ústavního pohledu obhájit přijetí takové právní úpravy, která by způsobila retroaktivně zásah do práva vlastnit majetek určité skupiny subjektů. Za přistoupení dalších... podmínek však takový postup zákonodárce za ústavně souladný považovat lze.* Ústavní soud považoval za prioritní skutečnost, že dle vyjádření Energetického regulačního úřadu a Ministerstva průmyslu a obchodu i po přijetí...napadených ustanovení zůstává zachována podpora využití obnovitelných zdrojů energie, a to v míře, která zajistí výrobci elektřiny z OZE zákonem zakotvenou garanci výše výnosů za jednotku elektřiny při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let a současně je garantována prostá doba návratnosti investice 15 let od uvedení zařízení do provozu. Z pohledu investorů je podle Ústavního soudu důsledkem toliko dočasné ovlivnění míry zisku způsobené zvýšením nákladů o nově zavedenou povinnost odvodu a z toho plynoucí prodloužení doby návratnosti jejich investice. Systém podpory a principy stanovování regulovaných cen, upravené zákonem č. 180/2005 Sb., však investorům i nadále zaručují takové podmínky, aby dosáhli prosté doby návratnosti investice 15 let. Změna se tak ve vztahu k době návratnosti promítá pouze do toho, že její dosažení bude uskutečněno v delším (avšak zákonem zachovaném) časovém horizontu, než výrobci elektřiny z OZE očekávali. Tento faktický důsledek je ale z hlediska principu právní jistoty a ochrany důvěry v právo nezbytné postavit naroveň situaci pouhého spoléhání se na to, že státní podpora využití obnovitelných zdrojů energie nebude do budoucna změněna. Takovéto důvěře ale z ústavního hlediska ochranu přiznat nelze (srovnej nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/10, bod 160). Ústavní soud tak nemohl přisvědčit námitce, že v případě zavedení odvodu nebyly splněny podmínky pro aplikaci nepravé retroaktivity. Dále se Ústavní soud zabýval také námitkou, zda nejsou zavedením odvodu diskriminováni výrobci solární energie, jejichž výroby byly uvedeny do provozu od 1.1.2009 do 31.12.2010. Vycházel z předpokladu, že aby k porušení došlo, musí být splněno několik podmínek: s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup. ... Určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže tedy být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda takové preferenční zacházení zakotví. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti. ...Ústavní soud odkázal na vyjádření Energetického regulačního úřadu, který konstatoval, že na základě v rozhodné době platné právní úpravy nemohl reagovat na situaci, kdy došlo k výraznému meziročnímu poklesu měrných investičních nákladů na zřizování těchto zdrojů v důsledku snížení cen fotovoltaických panelů o více než 40 % v roce 2009 odpovídajícím

snížením výkupní ceny elektřiny z těchto zdrojů, neboť na základě zákona č. 180/2005 Sb. byl oprávněn meziročně snížit výkupní cenu elektřiny pro nové zdroje pouze o 5 %. Díky tomu došlo k velmi významnému zvýhodnění nově budovaných fotovoltaických elektráren oproti ostatním druhům obnovitelných zdrojů, u kterých byla podpora stanovena optimálně. Ústavní soud ve světle výše uvedeného dospěl k závěru, že pokud zákonodárce na základě kalkulací, z nichž vyplývají snížené investiční náklady FVE v letech 2009 a 2010, přistoupil k zavedení nového právního institutu - odvodu - pouze ve vztahu k okruhu výrobců solární energie, a to pouze těch, jejichž výrobní byly uvedeny do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010, nelze než mít takové kritérium za racionální a ústavně souladné.

Krajský soud tedy s odkazem na citovaný nálezn Ústavního soudu dospěl k závěru, že obě námitky žalobce v této věci jsou nedůvodné, a proto žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu náklady převyšující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 9. ledna 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu